

บทที่ 1

บทนำ

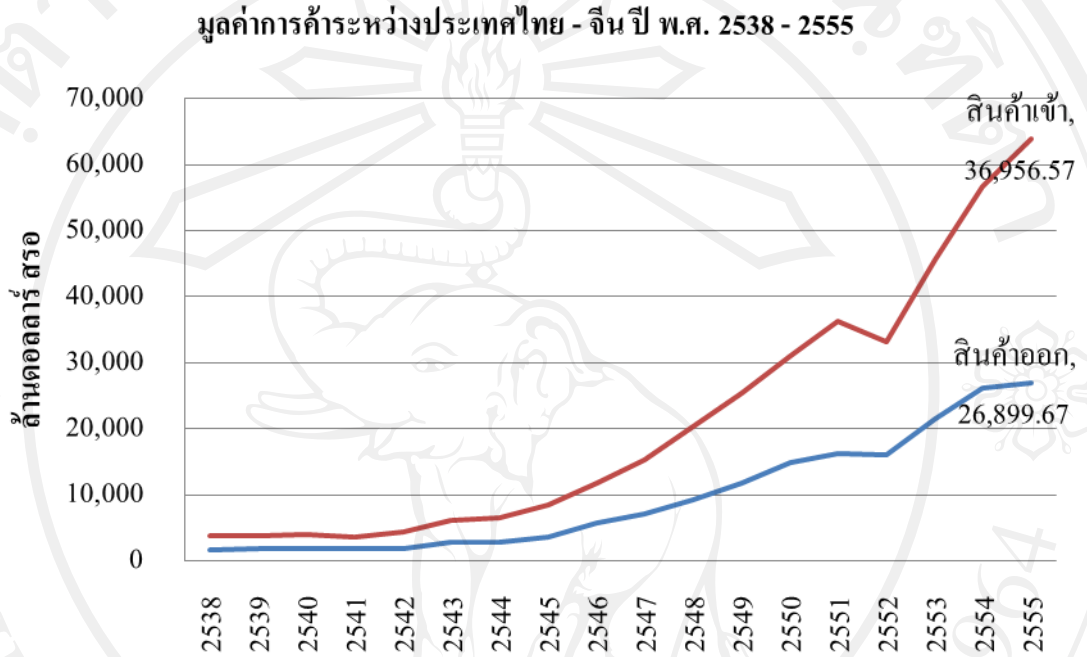
1.1 หลักการและเหตุผล

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนนั้นมีมาอย่างยาวนาน นับแต่โบราณกาล โดยในพงศาวดารจีนมีการบันทึกไว้ว่า ไทยและจีนเริ่มติดต่อกันทำการค้าและสร้างสัมพันธ์ไมตรีระหว่างกันตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น (Han Dynasty) และราชวงศ์ถัง (Tang Dynasty) ซึ่งตรงกับสมัยก่อนอาณาจักรสุโขทัยของไทย หลังจากนั้นความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนก็พัฒนาไปโดยตลอด ทั้งสองประเทศได้ส่งราชทูตไปเจริญสัมพันธไมตรีระหว่างกันเรื่อยมา จนกระทั่งเกิดการปฏิวัติในจีนในปี พ.ศ. 2492 (ค.ศ. 1949) ทำให้ไทยกับจีนขาดการติดต่อกันในระดับทางการอยู่ระยะหนึ่ง ความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนได้รับการฟื้นฟูและพัฒนา ขึ้นอีกครั้ง เมื่อ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีของไทย ในสมัยนั้นเดินทางเยือนจีนเป็นครั้งแรก และได้ร่วมลงนามกับนายกรัฐมนตรี โจว เอิน ไหล ในแถลงการณ์ร่วมไทย-จีนว่าด้วยการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) นับเป็นการเปิดประวัติศาสตร์หน้าใหม่ของความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

การค้าของไทยกับจีนในระยะแรกยังค่อนข้างจำกัด เนื่องจากรัฐบาลจีนยังไม่ได้เปิดเสรีด้านการค้ามากนัก และการค้าส่วนใหญ่ก็เป็นการค้าระหว่างเอกชนของไทย กับรัฐวิสาหกิจของจีน การค้าระหว่างเอกชนด้วยกันยังมีไม่มาก โดยสินค้าส่งออกสำคัญ ที่ไทยส่งไปจีนในระยะแรก ได้แก่ ข้าว น้ำตาลดิบ น้ำตาลฟอกบริสุทธิ์ ยางพารา และสินค้านำเข้าของไทยจากจีนที่สำคัญ ได้แก่ น้ำมันเชื้อเพลิงและน้ำมันหล่อลื่น เคมีภัณฑ์ เครื่องมือการเกษตร เครื่องจักรและอุปกรณ์ เป็นต้น

ความสัมพันธ์ด้านการค้าระหว่างไทยและจีนพัฒนา อย่างรวดเร็ว หลังจากที่จีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) ในปี พ.ศ. 2544 ทำให้อุปสรรคทางการค้าของจีนกับประเทศต่าง ๆ ลดลงมาก กอปรกับไทยและจีนได้ทยอยยกเลิกการเก็บภาษีนำเข้าสินค้าระหว่างกัน ภายใต้กรอบข้อตกลงการค้าเสรีอาเซียน-จีน ซึ่งเริ่มมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2003) ส่งผลให้การค้าระหว่างทั้งสองประเทศขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยมูลค่าการค้าระดับทวิภาคีเพิ่มขึ้นจาก 25 ล้านดอลลาร์ สรอ. ในปี พ.ศ. 2518 (ค.ศ. 1975) ซึ่งเป็นปีแรกที่ไทยและจีนสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างกันมาเป็น 63,856.24 ล้านดอลลาร์ สรอ.

ในปี พ.ศ. 2555 ในจำนวนนี้เป็นการส่งออกจากไทยไปยังจีนมูลค่า 26,899.67 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ. และการนำเข้าจากจีนมายังไทยมูลค่า 36,956.57 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ. ทำให้ปัจจุบันไทยนำเข้าจากจีนเป็นลำดับที่ 17 ขณะที่ไทยส่งออกไปยังจีนเป็นลำดับที่ 13 จากคู่ค้าทุกประเทศทั่วโลก

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย (2556)

รูปที่ 1.1 กราฟแสดงสัดส่วนมูลค่าการค้าระหว่างประเทศไทย-จีน ในปี พ.ศ. 2538-2555

ตารางที่ 1.1 แสดงมูลค่าการค้าระหว่างประเทศไทย-จีนในปี พ.ศ. 2538-2555

หน่วย : ล้านดอลลาร์ สหรัฐ.

ปี พ.ศ.	สินค้าออก	สินค้าเข้า	มูลค่าการค้ารวม
2538	1,649.33	2,094.03	3,743.36
2539	1,876.87	1,950.90	3,827.77
2540	1,778.33	2,275.36	4,053.69
2541	1,766.32	1,800.78	3,567.10
2542	1,861.37	2,472.38	4,333.75

ตารางที่ 1.1 แสดงมูลค่าการค้าระหว่างประเทศไทย-จีนในปี พ.ศ. 2538-2555 (ต่อ)

หน่วย : ล้านดอลลาร์ สหรัฐ.

ปี พ.ศ.	สินค้าออก	สินค้าเข้า	มูลค่าการค้ารวม
2543	2,836.53	3,389.58	6,226.11
2544	2,873.51	3,697.28	6,570.79
2545	3,555.04	4,897.71	8,452.75
2546	5,688.87	6,002.68	11,691.55
2547	7,113.40	8,143.56	15,256.96
2548	9,167.45	11,158.23	20,325.68
2549	11,728.09	13,604.11	25,332.20
2550	14,846.99	16,225.68	31,072.67
2551	16,190.83	20,156.47	36,347.30
2552	16,119.01	17,030.01	33,149.02
2553	21,474.05	24,236.67	45,710.72
2554	26,250.38	30,501.68	56,752.06
2555	26,899.67	36,956.57	63,856.24

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย (2556)

จากปริมาณการค้าระหว่างไทย-จีน และธุรกรรมการค้า และการชำระเงินที่เป็นสกุลเงินหยวนที่ขยายตัวขึ้นเป็นลำดับ ธนาคารแห่งประเทศไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสนับสนุนการทำธุรกรรมการค้าการลงทุน ที่เป็นสกุลเงินหยวน จึงได้ดำเนินการในแนวทางต่าง ๆ เพื่อเตรียมความพร้อมให้ตลาดการเงินไทย สามารถรองรับการทำธุรกรรมที่เป็นสกุลเงินหยวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้จีนได้มีนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ในการส่งเสริมและผลักดันให้เงินหยวนเป็นสกุลเงินสากลที่ใช้ชำระเงินเพื่อการค้าและการลงทุน เช่น การขยายพื้นที่นำร่องชำระเงินสกุลหยวนเพื่อการค้าจาก 5 เมือง (ใน 2 มหานคร/ มณฑล) เป็น 20 มหานคร/มณฑล และขยายเป็นทุกพื้นที่ของจีนในเวลาต่อมา การยกเว้นภาษีส่งออกให้กับผู้ประกอบการที่ชำระค่าสินค้าเป็นเงินหยวน การขยายขอบเขตการทดลองใช้เงินหยวนชำระเงินเพื่อการค้ากับประเทศในอาเซียนเป็นการค้ากับ

ทั่วโลก นอกจากนั้นยังขยายจำนวนวิสาหกิจนำร่องชำระเงินหยวนเพื่อการค้า จาก 365 บริษัท เป็น 67,724 บริษัท เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2553 ก่อนที่จะขยายให้ทุกวิสาหกิจของจีนสามารถทำการค้าด้วยเงินหยวนได้ โดยยกเลิกระบบรายชื่อบริษัทนำร่องดังกล่าวเมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2555 สำหรับประเทศไทยนั้น พบว่าการค้าระหว่างไทยกับจีนขยายตัวอย่างรวดเร็ว โดยในปี 2555 จีนเป็นคู่ค้าที่สำคัญที่สุดของไทย ขณะที่ผู้ประกอบการก็มีความประสงค์จะชำระเงินด้วยสกุลหยวน/บาท ผ่านธนาคาร ทำให้มีธนาคารพาณิชย์หลายแห่งเริ่มเปิดบริการชำระเงินเพื่อการค้าด้วยสกุลหยวน เช่น Bank of China ธนาคาร HSBC ธนาคารกสิกรไทย ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย และธนาคาร ICBC เป็นต้น

จากการผลักดันของทางการจีนดังกล่าว ทำให้การค้าระหว่างจีนกับต่างประเทศรวมทั้งประเทศไทย มีทางเลือกในการชำระเงินเพิ่มขึ้น รวมทั้งการลดความเสี่ยง และลดต้นทุนการแลกเปลี่ยนเงิน ช่วยอำนวยความสะดวกให้การค้าในภูมิภาคขยายตัว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการค้าไทย-จีน รวมทั้งกับผู้ประกอบการทั้งไทยและจีน อีกทั้งการค้าระหว่างประเทศไทย-จีนมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา บทบาทของเงินหยวนที่มีต่อการค้าระหว่างไทย-จีน ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกสกุลเงินในการชำระเงินกับคู่ค้า และความคิดเห็นต่อการชำระเงินเพื่อการค้าในอนาคต เพื่อเป็นข้อมูลให้แก่ผู้ที่สนใจและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายสนับสนุนการใช้สกุลเงินหยวน/บาท เพื่อการค้าระหว่างประเทศต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษารูปแบบ และการเปลี่ยนแปลงด้านการชำระเงินเพื่อการค้าระหว่างไทย-จีน ภายหลังจากเปิดทดลองใช้เงินหยวนชำระเงินเพื่อการค้าระหว่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการชำระเงินเพื่อการค้า
3. เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคในการใช้เงินหยวน และข้อเสนอแนะทางด้านนโยบาย

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อนำข้อเท็จจริงที่ได้จากการศึกษา เสนอแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเตรียมแนวทางในการดำเนินนโยบายด้านระบบการชำระเงิน ให้สอดคล้องกับนโยบายในการผลักดันการใช้เงินสกุลหยวนของจีน และพัฒนารูปแบบการชำระเงินระหว่างไทย-จีน ตลอดจนส่งเสริมให้มีธุรกรรมชำระเงินสกุลท้องถิ่น (หยวน/บาท) ระหว่างกันมากขึ้น

2. เพื่อให้ผู้ประกอบการค้าไทย-จีน ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับทางเลือกการชำระเงินเพื่อการค้า เพื่อการลดความเสี่ยงและค่าใช้จ่ายจากอัตราแลกเปลี่ยน
3. เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ผู้ศึกษาจะทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มผู้ประกอบการค้าไทย-จีน ในประเทศไทย ทั้งบริเวณชายแดนภาคเหนือ กรุงเทพมหานคร และพื้นที่อื่นๆ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการชำระเงินสกุลหยวนชำระเงินเพื่อการค้า โดยทำการรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือนมีนาคม ถึง เมษายน พ.ศ. 2556

1.5 นิยามศัพท์

PBC: People's Bank of China คือ ธนาคารกลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

SAFE: State Administration of Foreign Exchange คือ สำนักบริหารเงินตราต่างประเทศแห่งชาตินจีน เป็นหน่วยงานภายใต้สังกัดธนาคารกลางรับผิดชอบนโยบายอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา ระหว่างประเทศรวมถึงการจัดการทุนสำรองระหว่างประเทศ

ETF: Exchange Traded Fund คือ กองทุนเปิดที่ลงทุนในหุ้นทุน และจดทะเบียนและซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ ซื้อขายสะดวกเหมือนหุ้น แต่กระจายความเสี่ยงเหมือน Index Fund โดยเสียค่าบริการจัดการต่ำกว่ากองทุนอื่นๆ กองทุน ETF สามารถอ้างอิงสินค้าได้หลายประเภท เช่น ดัชนีราคาหลักทรัพย์ (Equity ETF) ดัชนีราคาตราสารหนี้ (Bond ETF) และ ดัชนีราคาทองคำ (Gold ETF)

QFII: Qualified Foreign Institutional Investor คือ โครงการที่รัฐบาลจีนอนุญาตให้สถาบันการลงทุนต่างประเทศที่ได้รับการรับรองเข้าไปซื้อขายหุ้นกลุ่ม A-shares หรือหุ้นบริษัทจีน ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เซี่ยงไฮ้ และ/หรือตลาดหลักทรัพย์เซินเจิ้นและซื้อขายในรูปสกุลเงินหยวนในตลาดหลักทรัพย์จีน (ที่เซี่ยงไฮ้และเซินเจิ้น) โดย QFII ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นสากลของตลาดหลักทรัพย์จีน แต่หลังจากที่จีนพยายามผลักดันให้เงินหยวนก้าวสู่ความเป็นสากล โดยใช้ฮ่องกงและมาเก๊าเป็นฐานในการทำธุรกรรมเงินหยวนระหว่างประเทศก็เริ่มมีการวางแผนเริ่มโครงการ Mini QFII โดยเป็นโครงการที่รัฐบาลจีนอนุญาตให้นำเงินหยวนในต่างประเทศมาลงทุนในจีนได้ ทั้งนี้เพื่อเพิ่มคุณค่าแก่เงินหยวน และทำให้เงินหยวนเป็นที่ต้องการของระหว่างประเทศมากขึ้น

ตลาดออฟชอร์ (Offshore) คือ ตลาดอัตราแลกเปลี่ยนที่ซื้อขายกันที่ต่างประเทศ

FOB (Free On Board) คือ ราคาสินค้าที่รวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นับตั้งแต่สินค้าออกจากโกดัง ค่ารถบรรทุก ค่าผ่านทาง ค่าพิธีการศุลกากร ค่าภาระทางเรือ ตลอดจนภาษีขาออกถ้ามี จนกระทั่งสินค้าอยู่บนคาบเรือ แต่ความรับผิดชอบในตัวสินค้าจะเปลี่ยนมือจากผู้ส่งออกมาเป็นของผู้นำเข้าเมื่อสินค้าได้ผ่านกราบเรือไปเรียบร้อยแล้ว ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนับจากจุดนี้ ผู้ซื้อต้องจ่ายเองทั้งสิ้น เช่น ค่าระวางสินค้า ค่าเบี้ยประกันภัยสินค้าทางทะเล เป็นต้น

CIF (Cost, Insurance and Freight) คือ ราคาสินค้าที่รวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นับตั้งแต่สินค้าออกจากโกดัง ค่ารถบรรทุกภายในประเทศ ค่าใช้จ่ายด้านพิธีการศุลกากร ค่าภาระทางเรือ ค่าภาษีขาออกถ้ามี จนกระทั่งสินค้าอยู่บนคาบเรือ รวมทั้งจ่ายค่าระวางสินค้า และค่าเบี้ยประกันภัยสินค้าทางทะเลจากท่าเรือต้นทางจนถึงท่าเรือปลายทางอีกด้วย ส่วนค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้ ผู้นำเข้าหรือผู้ซื้อ ต้องเป็นผู้รับผิดชอบจ่ายเองทั้งสิ้น เช่น ค่าชิปปิ้งปลายทาง ค่าภาษี และอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่สินค้าถึงท่าเรือปลายทาง

C&F (Cost and Freight) คือ ราคาสินค้าที่รวมค่าใช้จ่ายต่าง ๆ นับตั้งแต่สินค้าออกจากโกดัง ค่ารถบรรทุก ค่าใช้จ่ายพิธีการศุลกากร ค่าภาระทางเรือ ตลอดจนภาษีขาออกถ้ามี จนกระทั่งสินค้าอยู่บนคาบเรือ พร้อมทั้งจ่ายค่าระวางสินค้าจากท่าเรือต้นทางจนถึงปลายทางด้วยความรับผิดชอบของตัวสินค้า จะเปลี่ยนมือจากผู้ส่งออกมาเป็นของผู้นำเข้าเมื่อสินค้าได้ผ่านกราบเรือไปเรียบร้อยแล้ว ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ นับตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไป ผู้นำเข้าต้องรับผิดชอบและจ่ายเองทั้งสิ้น เช่นค่าเบี้ยประกันภัยสินค้าทางทะเล ค่าภาระทางเรือในประเทศผู้นำเข้า และอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เป็นต้น

เลตเตอร์ออฟเครดิตหรือ ตราสารเครดิต (letter of credit หรือ L/C) คือ การชำระค่าสินค้าด้วย Letter of credit นั้นหรือที่เรียกกันย่อ ๆ ว่า L/C เป็นการชำระค่าสินค้าผ่านธนาคารวิธีหนึ่ง ซึ่งเป็นวิธีที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ที่เป็นวิธีเดียวที่พอจะมีหลักประกันได้ว่า ผู้ขายสินค้าจะได้รับเงินค่าสินค้าเมื่อได้มอบสินค้าลงเรือ และผู้ซื้อจะได้รับสินค้าเมื่อจ่ายเงินแล้ว L/C หรือ Letter of Credit หรือ Documentary Letter of credit หรือ Commercial Documentary letter of Credit คือ ตราสารทางการค้าซึ่งออกโดยธนาคารพาณิชย์ตามคำสั่งของผู้ซื้อซึ่งเป็นลูกค้าของประเทศหนึ่ง เพื่อส่งไปให้ผู้รับประโยชน์ ซึ่งเป็นผู้ขายในอีกประเทศหนึ่ง โดยส่งผ่านธนาคารผู้รับ L/C ในประเทศของผู้ขายตราสารนี้เป็นคำรับรองหรือสัญญาหรือธนาคารผู้เปิด L/C ว่า จะจ่ายเงินจำนวนหนึ่งตามที่ระบุไว้ใน L/C ให้แก่ผู้ขายสินค้าเมื่อผู้ขายสินค้าได้ส่งสินค้าลงเรือ และได้แสดงเอกสารให้แก่ธนาคารผู้รับซื้อเอกสารและตัวเงิน (Negotiation Bank) ได้ครบถ้วนถูกต้องตามที่ระบุไว้ใน L/C ตลอดจนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ และกรอบเวลาตามที่ระบุไว้ใน L/C ด้วย

Bill for Collection (B/C) คือ การเรียกเก็บเงินค่าสินค้าผ่านธนาคารซึ่งธนาคารผู้เรียกเก็บจะปฏิบัติตามคำสั่งของลูกค้าอย่างเคร่งครัด ซึ่งแบ่งได้ดังนี้

1) **D/P (Document Against Payment)** คือ การที่ผู้ขายสินค้าส่งเอกสารไปเรียกเก็บเงินค่าสินค้าที่ตนเองส่งออกไปให้แก่ผู้ซื้อ ผ่านธนาคารของผู้ขายไปยังธนาคารตัวแทนของผู้ซื้อ เพื่อเรียกเก็บค่าสินค้าก่อนการส่งมอบเอกสาร โดยธนาคารตัวแทนของผู้ซื้อ จะมอบเอกสารให้แก่ผู้ซื้อต่อเมื่อผู้ซื้อชำระเงินแล้ว

2) **D/A (Document Against Acceptance)** คือ การที่ผู้ขายสินค้าส่งเอกสารไปให้แก่ผู้ซื้อ ผ่านธนาคารของผู้ขายไปยังธนาคารตัวแทนในประเทศของผู้ซื้อเพื่อแจ้งให้ ผู้ซื้อนำไปออกของก่อนการชำระเงินและจะต้องกำหนดจำนวนวันจ่ายเงินด้วยเสมอ เช่น 30 วัน หรือ 60 วัน แล้วแต่จะตกลงกันเอง โดยธนาคารตัวแทนของผู้ซื้อจะมอบเอกสารให้แก่ผู้ซื้อต่อเมื่อผู้ซื้อได้รับรองตัวเงินแล้ว

Open Account คือ การที่ผู้ขายสินค้าและผู้ซื้อสินค้าตกลงซื้อขายสินค้ากันโดยตรง โดยที่ผู้ขายสินค้าจะส่งสินค้าไปให้ผู้ซื้อก่อนเมื่อผู้ซื้อรับสินค้าแล้วจึงไปติดต่อกับธนาคาร เพื่อโอนเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ขาย ตามระยะเวลาที่กำหนด หลังจากที่ได้รับสินค้าหรือเห็นเอกสาร ตามแต่จะตกลงกันแล้ว ซึ่งจะเป็นการโอนโดยทางตัวเงินหรือตราพท์ การซื้อขายด้วยวิธีนี้ผู้ขายเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะไม่มีหลักประกันว่าผู้ซื้อจะชำระค่าสินค้าให้แก่ผู้ขาย ธนาคารจะเข้ามาเกี่ยวข้องเมื่อมีการโอนเงินค่าสินค้าเท่านั้น

Advance Payment คือ การซื้อขายสินค้า ซึ่งผู้ซื้อต้องจ่ายเงินสดหรือต้องชำระเงินล่วงหน้าให้แก่ผู้ขาย ก่อนที่ผู้ขายจะทำการส่งมอบสินค้าการชำระเงินด้วยวิธีนี้ ผู้ซื้อเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะต้องเสี่ยงกับการที่ผู้ขายซึ่งรับเงินไปแล้วอาจจะไม่ส่งสินค้ามาให้ หรือ ส่งสินค้าที่ไม่เป็นไปตามที่ตกลงกันได้ การซื้อขายด้วยวิธีนี้ จึงมักกระทำกันในกรณีที่ผู้ขายเป็นผู้มีชื่อเสียง เป็นที่เชื่อถือได้ ตลาดเป็นของผู้ขายหรือเป็นการซื้อขายกันสำหรับสินค้าที่มีมูลค่าไม่สูงนักเช่น การสั่งซื้อตำราหรือหนังสือจากต่างประเทศ เป็นต้น

Consignment คือ การที่ผู้ขายสินค้าและผู้ซื้อสินค้าตกลงซื้อขายสินค้ากันโดยตรง โดยที่ผู้ขายสินค้าจะส่งสินค้าไปให้ผู้ซื้อก่อน เมื่อผู้ซื้อขายสินค้าได้แล้ว จึงไปติดต่อกับธนาคารเพื่อโอนเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ขาย ซึ่งเป็นการโอนเงินโดยทางตัวเงิน หรือตราพท์ การชำระเงินประเภทนี้ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การฝากขาย แต่ที่ผู้ขายเป็นฝ่ายเสียเปรียบเช่นเดียวกัน Open Account เพราะไม่มีหลักประกันว่าผู้ซื้อจะชำระค่าสินค้าให้แก่ผู้ขาย ธนาคารจะเข้ามาเกี่ยวข้อง เมื่อมีการโอนเงินค่าสินค้าเท่านั้น

Telegraphic Transfer (T/T) คือ การชำระโดยตรงด้วยการโอนเงิน ผู้ซื้อจะชำระเงินค่าสินค้าให้แก่ผู้ขายด้วยการ โอนเงินก่อนการส่งมอบสินค้า เงื่อนไขการชำระเงินวิธีนี้ผู้ซื้อจะเสียเปรียบหากผู้ขายไม่ส่งสินค้าให้ในภายหลัง หากจะใช้เงื่อนไขนี้ผู้ซื้อและผู้ขายต้องทำธุรกิจร่วมกันมานาน เพราะใช้ความไว้นือเชื่อใจเป็นพื้นฐานในการรับประกัน

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved